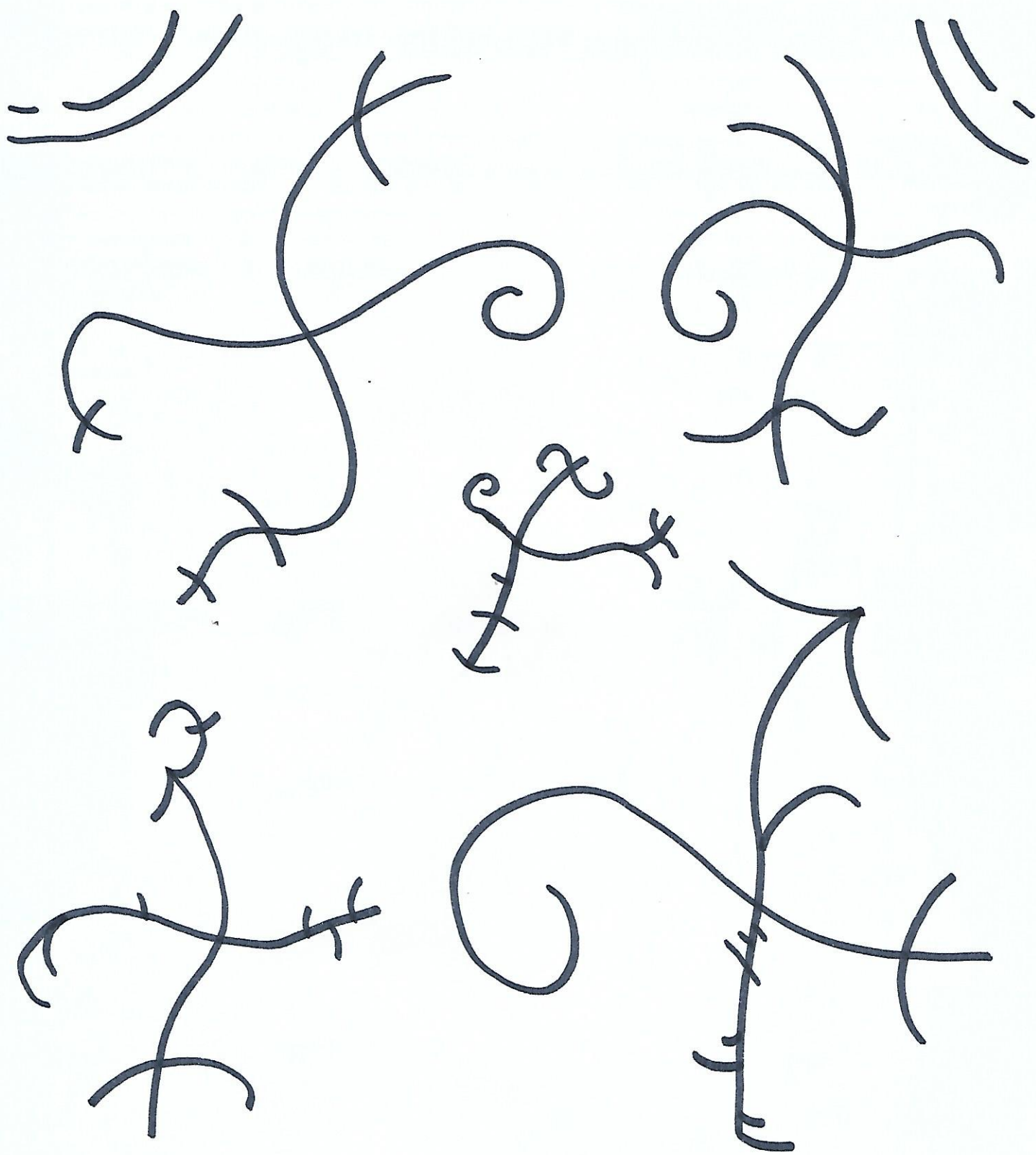

LA COMPANYIA
DE BONAFER

Per a aquell que haja profanat l'antiga *Tomba Meridional*, endinsant-se en els foscos passadissos a la recerca de grans tresors, és el meu deure advertir-li que se n'anirà amb les mans buides.

Si has arribat fins ací, murri aventurer, fins al lloc on les restes d'un antany cavaller reposen i esperen pacientment a ser ressuscitats per algun mag arcà, deixa'm dir-te que buscar més enllà d'aquesta sala serà inútil, i que el teu únic consol haurà de ser aquest polsós llibre, les pàgines del qual han esperat qui sap quant per a ser de nou llegides.

Però no deixes que aquesta ensopogada es torne un mal major en el teu cor, endinsa't en aquests versos groguencs i et contaré una gran història...

Si alguna vegada has sentit parlar de velles llegendes, comptades per ancians del teu llogaret i les quals sempre han sigut considerades només contes per a espantar als més joves, deixa'm dir-te que són totalment vertaderes i el simple pas del temps ha sigut qui els ha dotat d'aqueix sobrenom de "mites".

Per això, vull que et rementes a quan els Pares Skul i Glum mai es posaven sobre el regne de *Vaeria*, el qual, consumit per la decadència d'un ésser suprem, va sumir a tot l'Imperi Vaerià en un època de vicis i corrupció en aquest nou món cruel...

Començà amb un baluern, com si de mil clams es tractaren, seguits d'una llum pàl·lida que va il·luminar tot l'Imperi durant uns instants però que, acte seguit, el va omplir d'una foscor total que no es va esvaïr fins a passades aproximadament deu llunes minvants, sumint a tot el territori en una *Nit eterna*.

Però aquest no va ser el major problema, sinó la *Boira* que va començar a sorgir com si d'una mar crespada es tractara en les *Llacunes dels delmats* (més conegudes com *Terres de Llacor*), al nord de la capital de l'imperi, *Alléntele*, i que es va estendre per cada lloc del món conegut, amb un pas lent però constant i que només portava mort i destrucció.

El caos es va apoderar de l'Imperi, el qual va ser incapaç de fer front a les sequeres, epidèmies i fams causades per la *Boira* i de sufragar les constants guerres que l'anarquia i el sorgiment dels monstres en l'est havien provocat.

Després de la caiguda del que va ser el major govern que qualsevol mortal havia vist des de la *Monarquia de Ishis*, els pocs grups de població que quedaven es van unir sota diferents banderes, creant els així anomenats "*Courats*" o van abraçar la bogeria i van acceptar el *Regal de la Boira*, propagant així a gran escala les plagues que assolaven ja l'Imperi des de temps immemoriales.

Però va haver-hi un tercer grup, el qual, reprenent els passos de la ja extinta *Església Esculàpea*, va adoptar els seus toms prohibits i va predicar amb el ferro i la pólvora la paraula de *Asclepi Fael*, lluitant contra els horrors que assolaven aquest món devastat i intentant detindre les malalties que acabaven amb els pocs humans entenimentats que quedaven.

I és ací, estimat brivall, on la meua persona entra en escena. Abans de la catàstrofe que va donar lloc al *Nou Món*, jo només era una rata més d'orfenat en la monumental ciutat escalonada d'*Altamourán*, sobrevivint en els estrets carrers de l'assentament més poblat de l'Imperi. És ací on vaig conèixer als meus dos partidaris d'armes, Carbadié i Oreus, amb els quals em vaig dedicar durant anys al robatori en els baixos fons d'aquesta metròpolis de l'oest.

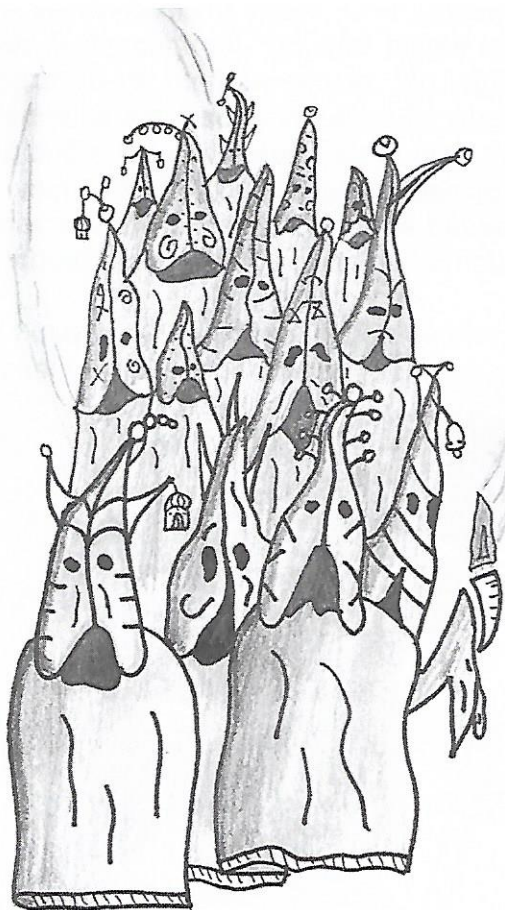

Però tot va canviar quan les campanes de l'*Alta Torrasa* van sonar i, tot seguit, en el gran *Aqüeducte de Vinyés* que travessava la ciutat (obra d'oblidats arquitectes d'un passat llunyà), on abans fluïa aigua pura de les *Muntanyes de l'Oblit Pacient*, ara corria un fluid viscós i fumejant que, al costat de la inesperada *Boira*, van començar a corroir-ho tot; les parets es van rovellar, els sòls es van tornar enganxosos i milers de persones van sucumbir davant la histèria que aquesta visió tan horrible de la realitat provocava en els cors de tots aquells que l'observaven. Però els meus camarades i jo no estàvem disposats a morir així i després de travessar les clavegueres abandonades, aconseguírem escapolir-nos fins a eixir fora de les muralles del que antany va ser la nostra peculiar llar, deixant arrere l'únic món que coneixien els nostres joves ulls.

Van passar els anys, en els quals vam estar vagant per l'àmplia *Vall del Caolint*, assaltant a tot aquell que travessara aquell escarpat i pedregós horitzó. Un dia, quan ens disposàvem a atacar una caravana, ens van detindre per sorpresa els seus integrants i ens van disposar a un judici de *Celobert*. No sabia dir-te què van veure en nosaltres tres, però ens van alliberar, amb la condició que ens unírem a ells en la seua sagrada missió: erradicar les *Plagues*. I va ser així com els meus dos companys i jo entrellaçàrem el nostre destí amb el de l'*Ordre de les Tres Roses Blanques*, vessant de l'*Església Esculàpea*.

Després de romandre en el "Courat" de *Bar-Nabás* (en l'extrem occidental del sud) un temps, vigilant els possibles brots d'infecció, vam adquirir una certa fama a ulls de l'Ordre, per la qual cosa se'ns va encomanar una important i arriscada missió: dirigir-nos on suposadament tot va iniciar, a les *Terres de Llacor*. No érem els primers a aventurar-se, però tots suposaven que no seríem els últims, perquè ningú havia tornat.

Sense dubtar-ho per un instant, ens vam posar en marxa. Per a arribar fins allí, primer vam haver de travessar les caloroses i hipnotitzants dunes del *Desert d'Amelhís*, on els grotescos cucs de pols esperaven pacientment a la seua pròxima víctima.

Després d'aconseguir escapar de les seues esmolades dents i les seues cues serpentejants, arribàrem al "Courat" de *Valtàriba*, l'únic lloc al qual semblava que la *Boira* i els seus malsons no havien arribat quasi.

Les esplèndides portes de fusta portada de les illes *Egèlides* romanien obertes per a tothom, com sempre havien estat en l'Època Daurada de l'Imperi. En entrar, l'olor d'espècies, mesclat amb el dels sulfats i minerals usats pels alquimistes, ennuvolava els sentits, que es deixaven portar també per les increïbles obres d'artesanía del Mercat Central, fetes en or, plata, robí, ivori i ópilus, el metall més preuat. És ací on, exhaustos pel viatge, decidírem esperar fins al pròxim dia.

Però un soroll va pertorbar el nostre somni. El lament de desenes, centenars de persones, es podia escoltar a través de la nostra finestra, com si d'ànimes en pena es tractara. Llavors, ho vam saber, eren els *Capirans*, humans que, desesperats per trobar la cura a les malalties que la *Boira* els va atorgar, vagaven sense descans pels camins a la recerca d'una ajuda que ningú els podia donar.

Com aquesta processó era un dels majors presagis de mort, decidim marxar en l'acte cap al nord i prosseguir sense mirar arrere, encara sabent que aquells que es quedaven en la gloriosa ciutat del sud segurament serien víctimes de les *Boira*.

Passades unes setmanes de viatge, ens trobàrem en una encreuada: travessar la derruïda capital imperial de *Alléntele*, ara habitada de milers d'horrors, producte de la *Boira* i dels malsons de bojós, que es materialitzaven en forma d'esperpèntics cossos famolencs de la vida que posseeix un humà. O creuar el *Bosc de Plata*, on aquest recurs era custodiat gelosament pels *Ígruns*, éssers creats per bruixots arcans del passat per a protegir aquest metall preciós.

Al final, decidírem creuar el frondós bosc, enfosquit per la *Boira*, i els arbres de la qual s'estenien fins on la vista podia aconseguir, sent tan alts com els gegants que es deia en rondalles que allí vivien.

Avançàrem amb cautela, intentant no pertorbar als sempre vigilants *Ígruns*, corromputs fa ja temps per les *Plagues*, els quals ens observaven immòbils amb els seus ulls rojos i els seus cossos de fusta clivellada per l'incansable pas de les estacions.

És així com, després de llargs dies que van semblar una eternitat, vam poder per fi veure la llum del nou dia, escapant d'aquell lloc infecte però amb una bellesa mística que mai podré explicar i que frega la traïció a l'*Ordre*.

I ací estàvem, havíem arribat al lloc on tot va ocórrer. Les *Terres de Llacor* mai van ser un lloc per admirar. Era un conjunt de pantans i marenys, on l'olor de sofre i descomposició atacava de manera passiva a tot el que gosara endinsar-se en aquest infern pútrid. No hi havia una sola ànima, només un terreny fangós i una sensació de desesperació que eren suficients per a vèncer a qualsevol gentilhome errant.

I és ací on ho vam veure. Una massa de cossos, fang i màgia rúnica, un ésser d'un pla infernal desconegut, un déu caigut que amb la seua ira i corrupció havia portat a la destrucció un planeta sencer. No vam ser rivals per a ell i, encara que vam lluitar amb valentia, la seua superioritat va fer que els meus dos germans d'armes, l'única família que vaig tindre alguna vegada, caigueren davant els meus peus.

No vaig tindre la voluntat per a triar aqueix camí, així que vaig fugir el més ràpid que vaig poder, mentre els seus riures de bèstia em perseguien fins eixir d'allí, encara que em van continuar turmentant la resta de la meu miserable i penitent vida.

No busque el teu consol estimat lector, però sí que sàpies la veritat del que va ocórrer en aquest món de bogeria, que recordes el nom de la Companyia de Bonafer.

